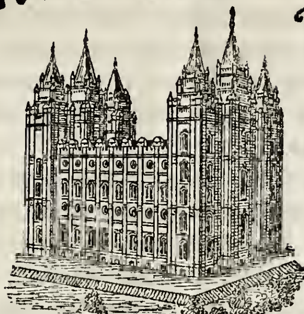
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 1	1 Januar 1905	54 Aargang

Et Omrids af Kirkens Organisation og Præstedømmets Virksomhed.

Taler ved Aabningsmødet i General-Konferencen i Salt Lake City den 6 Oktober 1904.

Af Præsident Joseph F. Smith:

Jeg glæder mig over at kunne bivaane den 75 halvaarlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og det er mig tillige en Glæde at se saa mange Brødre og Søstre være tilstede. Vi indse godt, at det er vanskeligt for mange at komme til Konference paa en Hverdag, da de maa passe deres Arbejde; Forretningerne ere i fuld Gang ikke blot her i Byen og Omegn, men ogsaa alle andre Steder i Landet, og mange ere beskjæftigede hjemme med saadant Arbejde, som ikke godt kan opsættes, og som hindrer dem fra at komme til Konference paa en Hverdag.

Det er alligevel meget tilfredsstillende at se saa mange her i Dag ved Konferencens Aabningsmøde; og jeg lykønsker eder, mine Brødre og Søstre, fordi I kom her, og for de mange Velsignelser, baade timelige og aandelige, vi som et Folk have nydt siden vor sidste Konference. I det Hele taget har det været et velsignet Aar for Landet, selv om enkelte Steder have lidt mere eller mindre Skade ved den lange Tørke sidste Foraar, og selv om mange Mennesker i den sydlige Del af vor Stat, i Arizona, i Ny Mexico og især i det gamle Mexico, saa vel som i vore Kolonier i Kanada, have lidt betydelige Tab paa Grund af den langvarige Tørke i disse Egne. Der er dog nu gode Udsigter til, at

denne lange Tørke er afsluttet; en rigelig Regn har bragt Marker, Enge og Bjerge til at smykke sig med Plantevæxter og Græs i Overflod til Gavn for baade Mennesker og Dyr og tillige forøget Vandforsyningen til Gaardenes Overrislingsarbejder. Naar vi se tilbage og betragte Tilstanden, som den viser sig i alle Dele af Landet, saa maa vi kalde den meget tilfredsstillende og anerkjende Herrens Barmhjertighed mod Folket; og vi maa erkjende, at vi skylde ham Tak for alle de Velsignelser, som vi have erholdt af ham.

Jeg haaber, at de Sidste-Dages Hellige have gjort ligesaa god Fremgang i aandelig som i timelig Henseende, og at vi fremdeles skride fremad i sand Kundskab og i Trofasthed mod Herren ved at holde hans Love og leve efter hans Befalinger i samme Forhold, som han har velsignet os i det Timelige; thi naar Alt kommer til Alt, er det store Fornødne det, at Folket er tro mod de Pagter, som de have indgaaet med Herren og med hverandre i Retfærdighed.

Ved at overveje Kirkens nuværende Tilstand har jeg nedskrevet nogle Enkeltheder, som jeg i Korthed vil berøre. Jeg finder saaledes, at vi i de Forenede Stater, Kanada og Mexiko have 55 organiserede Staver af Zion; følgelig er der ogsaa 55 Præsidenter over disse Staver og 110 Raadgivere til Præsidenterne. I hver af disse Staver er der et organiseret „Højraad", bestaaende af 12 Højpræster, eller ialt 660 Højraadsmedlemmer, som alle besidde det hellige Præstedømmes Myndighed til at virke for deres Medmenneskers Frelse, og som i Forening med Stavens Præsidentskab sidde som Dommere i alle Sager vedrørende Kirkens Affærer; det forventes af dem, at de ere, hvad de ere forpligtede til at være, exemplariske Mænd for Folket — ja, som Fædre for Folket og som retfærdige Dommere iblandt dem. Denne Klasse af Embedsmænd i Kirken udgjør for sig en lille Hær af Arbejdere — Mænd, som man naarsomhelst forventer ville være til Tjeneste, og paa hvem der hviler et stort Ansvar; det er forstandige Raadgivere, som understøtte de paagjældende Præsidenter i Staverne med at styre og ordne Menighedernes Anliggender, og som lære de Hellige deres huslige og kirkelige Pligter og ordne de forskjellige Organisationer, der staa under deres Bestyrelse i Kirken.

I Forbindelse med disse 55 organiserede Staver have vi omkring 20 forskjellige organiserede Missioner i Verden under Ledelse af Præsidenter og Raadgivere, og i disse Missioner er der for Tiden 1500 Ældster og „Halvfjerds", der ere udsendte for at forkynde Evangeliet. Disse Missionærer virke ikke alene i de Forenede Stater, men ogsaa i Europa og paa Øerne i Havet, Ny Zealand, i Australien og paa mange andre Øer samt i det hellige Land eller Palæstina.

Vi have tillige i Zions Staver 626 organiserede Wards (Menighedsdistrikter). Disse organiserede Menigheder i et bestemt Distrikt

undergaa naturligvis Forandringer, det vil sige, de tiltage og aftage i Udstrækning og Medlemsantal Tid efter anden og blive somme Tider opløste eller tillagte andre organiserede Wards ved at gjøre to Wards til eet. Over disse Wards præsidere 626 Biskopper med 1252 Raadgivere, tilsammen en mægtig Støtte i Kirkens Organisation. Disse Organisationers Embedsmænd staa i direkte Berøring med Folket og omgaas daglig med dem. Det paahviler en Biskop og hans Raadgivere at gjøre sig bekjendt med hvert enkelt Medlems Velfærd i Wardet. Som Medhjælpere have de en hel lille Hær af Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, der bistaa dem i Ordningen af Menighedens timelige og aandelige Anliggender. Det paahviler Biskoppen at sørge for de Fattige, at hjælpe de Syge og de Lidende og paase, at Ingen lider Nød eller Mangel i det Ward, som han præsiderer over. Det paahviler ogsaa disse Embedsmænd i Kirken at varetage Folkets aandelige Velfærd og i Forening med Kredslærerne paase, at Kirkens Medlemmer føre et sædeligt, rent og retfærdigt Levned, opfylde deres Pligter som Sidste-Dages Hellige og handle redeligt og ærligt mod hverandre saa vel som mod Verdens Mennesker. Det er deres Pligt at sørge for Folkets aandelige Oplysning og paase, at Medlemmerne, som ere under deres Varetægt, føre et Liv som Hellige, saavidt det er muligt for Mænd og Kvinder i denne dødelige Tilværelse, omgivne, som de ere, af Menneskenes Svaghed og Skrøbeligheder. Der paahviler disse Mænd et stort Ansvar, og til at virke i dette Øjemed har Kirken et betydeligt Antal dygtige og erfarne Mænd, som med Flid søge at gavne deres Medmennesker. Alle disse virke i deres Embeder uden Betaling; ingen af dem ere lønnede Embedsmænd. Det er sandt nok, at de erholde nogen Understøttelse Tid efter anden, naar de trænge dertil, men ingen af dem faar, hvad man paa Verdens Vis vilde kalde for fast Løn, og de kunne derfor heller ikke kaldes lønnede Embedsmænd i Kirken.

Vi have i Kirken 146 Quorums (udvalgte Forsamlinger) af „Halvfjerds". Denne Organisation af Ældster udgjør ca. 10,000 Mænd, hvis Pligt det er, naar de kaldes af Apostlene, at prædike Evangeliet „uden Pung og Randsel" ude blandt Nationerne i Verden. De ere, hvad man kan kalde „Minutmænd" eller Mænd, om hvem man forventer, at de altid ere beredte, naar de kaldes, til at gaa ud i Verden eller ud i de forskjellige organiserede Menigheder for at udføre Missioner, eller hvad der forlanges af dem, for at Herrens Værk, Præstedømmets Arbejde og Kirken baade hjemme og ude kan blive opholdt, understøttet og fremmet. Disse Forsamlinger af Halvfjerds ere ikke altid fuldtallige, da deres Antal udgjør 70 Ældster, men der er tilnærmelsesvis 10,000 Ældster, som indtage dette Embede i Kirken. De ere kaldede til et apostolisk Embede, til at være specielle Vidner om Vor Herre Jesus Kristus, og det forventes af dem, at de ville have „Vidnesbyrdet om Jesus

Kristus, som er Profetiens Aand", brændende i deres Sjæle, saa at de kunne være i Besiddelse af fuldkommen Lys og Kundskab om Sandheden og ivrige i Udøvelsen af deres Pligter for Zions Sags Fremme; at de ville være villige til, hvad Øjeblik det skal være, i Kirkens Tjeneste at gaa ud i Verden for at vidne om Sandheden og forkynde Jesu Kristi Evangelium og for deres Medmennesker sætte et Exempel paa sædelig Renhed, Kjærlighed, Ærlighed, Oprigtighed og fuldkommen Redelighed mod Sandhedens Principer.

I Forbindelse med disse Organisationer have vi i hver Stav af Zion en Organisation, der kaldes „Højpræsternes Kvorum", til hvilket Stavens Præsidentskab og Højraad hører, ligeledes Biskopperne og deres Raadgivere, saavel som Patriarkerne og alle Andre, der ere ordinerede til Højpræster, hvilket Embede berettiger dem til at præsidere i det melkisedekske Præstedømme, men derfor ere ikke alle Højpræster Præsidenter; kun de, som ere beskikkede til at præsidere blandt Højpræsterne, besidde Embedets præsiderende Autoritet. Det er imidlertid alle Højpræsters Pligt at virke i deres Embeder og ikke lægge Hænderne i Skjødet med Ligegyldighed for Kirkens Interesser og deres Medmenneskers Frelse. Det forventes af dette Kvorum af Præstedømmet i de forskjellige Staver af Zion, at det vil hjælpe til med at fremme Stavens Interesser, at det vil vaage over Folkets aandelige Velfærd, at det vil undervise dem om Retfærdighedens Veje, at det vil se til, at de, der præsidere over Zions Staver, ere oprigtige, ærlige, dydige og ydmyge Mænd og velskikkede til den Stilling, som de ere kaldede til at indtage. Dette Kvorum af Præstedømmet udgjør saaledes en Organisation eller et Raad, som har stor Betydning og Indflydelse i Kirken.

Dernæst have vi Ældsternes Organisationer. Et Raad eller Kvorum af Ældster bestaar af 96 Medlemmer. Der kan være flere saadanne Kvorumer i hver Stav. Jeg kan ikke nu bestemt sige, hvor mange Ældster der er i Kirken, men det er et stort Antal. Det er disse Mænds Opgave at udføre deres Embedspligter, naar og hvor de blive kaldede af deres præsiderende Brødre, enten det er med Tempelarbejdet, som Hjemme-Missionærer, til bestemte Bestillinger i Wardet eller til at gaa ud i Verden sammen med de Halvfjerds for at forkynde Evangeliet.

Vi have et Antal Pariarker i Kirken, og det er deres Pligt at velsigne dem, som henvende sig til dem med Begjæring om at blive velsignede under deres Hænder. De ere Fædre, og de holde det evangeliske Embede i Kirken. De have Ret til, og det er deres Embedspligt, at meddele patriarkalske Velsignelser til Folket, at udtale Forjættelser til dem i Herrens Navn, eftersom den Helligaand inspirerer dem; at trøste de Hellige, naar de ere prøvede ved Sorg og Modgang; at befæste deres Tro og Tillid til Forjættelserne, som udtales til dem ved Guds Aand, og at være som Fædre for Folket ved at lede dem ind i al Sandhed.

Saa er der det mindre Præstedømme, som passer de forskjellige timelige Affærer i Menigheden; dette Præstedømme indbefatter Præster, Lærere og Diakoner, der virke i de paagjældende Embeder under Biskoppernes Bestyrelse i de forskellige Wards, hvor de høre hjemme, til Kirkens eller Kristi Legemes Opbyggelse, til Folkets Enhed i Troen, og for at bringe dem til at naa saa højt et Standpunkt i Retfærdighed som, det er muligt her i Livet i Forhold til det Lys, som de ere i Besiddelse af, saa vel som de Evner og Gaver, Herren har givet dem.

Mine Brødre og Søstre! Dette er et kort Omrids af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Organisation. Den blev organiseret ved den Almægtiges Visdom og ikke ved Menneskets Visdom. Den blev organiseret for at udføre de Hensigter, som Herren havde bestemt skulde udføres ved den. Folket er blevet organiseret for at blive oplært i Ret, Dyd og gode Sæder, saa at de kunne blive istand til at vise sig trofaste for Herren og holde de Pagter, som de have indgaaet med ham i Retfærdighed. De have sluttet Forbund med Herren og forpligtet sig til at afstaa fra al Slags Synd og Uretfærdighed og udøve Retfærdighed i al deres Levevis; at de ville afstaa fra alle Slags berusende Drikke, fra Tobak, fra daarlige Vaner, fra foragtelig og usædelig Livsførelse, at de ville afholde sig fra at tage Guds Navn forfængeligt og bære falsk Vidnesbyrd imod deres Næste, men derimod elske Næsten som sig selv og følge den gyldne Regel, som Herren har givet os, nemlig at gjøre mod Andre, hvad vi ville, at de skulle gjøre mod os. Disse Principer ere indbefattede i de Pagter, som Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige have indgaaet, og det forventes af de her omtalte Embedsmænd og præsiderende Autoriteter, at de selv ville staa som Exempler for Folket, og at de ville paase, at Kirkens Medlemmer holde de Pagter, som de have gjort med Herren, og anvende disse Principer i deres hele Liv og Levnet, saa at de virkelig kunne være Jordens Salt — ikke Salt, som har mistet sin Kraft, og som derfor ikke duer til andet end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker, men derimod Salt, som besidder sin fulde Kraft og er sundt og nyttigt; saa at Guds Folk kan staa som et Lys for denne Slægt og for hele Verden; saa at Menneskene ved at se vore gode Gjerninger maa bringes til at prise vor Fader, som er i Himlen, til Trods for Fjendernes Had, Forfølgelse og Bagtalelse mod det Folk, som har indgaaet paa at ville holde Guds Befalinger ifølge Evangeliet og lovet at ville følge Aandens Vejledning til Udøvelse af Retfærdighed paa Jorden, hvorved de kunne blive istand til at følge den Vej, som den Almægtige har anvist os, for at efterkomme hans Villie og Planer i de sidste Dage. Det gjør Intet til Sagen, hvad Verden siger om os; vi vide selv, hvad der er vor Mission, og vi haabe at kunne fuldføre den ved Gud den Almægtiges Bistand, da den gaar ud paa intet mindre end at frelse Menneskene fra Verdens

Vildfarelser, fra Mørke, fra Vantro paa den sande og levende Gud og vor Frelser Jesu Kristi Forsoningsoffer, saa at de ikke yderligere skulle henfalde til Gudsfornægtelse og Afguderi og helt og holdent forlade Sandheden og Pligtens Sti, som Gud har anvist dem at vandre paa. Dette er vor Mission, og den gaar ud paa at lede Menneskene bort fra al Slags Ugudelighed og faa dem til at indse deres Afvigelse fra Sandhed og Retfærdighed, saa at de maa komme til at tro paa den levende og sande Gud og paa Jesus Kristus, som han har sendt til Verden; at kjende ham er det evige Liv. Vor Mission gaar ud paa at befri Menneskene fra de Snarer og Forførelser, som Satan har beredt og lagt for at lede dem bort fra Sandheden og for at bringe dem til at hengive sig til Synd, der vil paaføre dem Fornedrelse, Sorg og Skam, idet de overtræde baade Guds og Naturens Love.

Vi skamme os ikke ved Jesu Kristi Evangelium, som vi have annammet; thi vi vide, at det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for Alle, som tro, og som modtage det af deres ganske Hjerte og siden leve efter det i Overensstemmelse med Guds Bud og Planer. Jeg fryder mig over disse Principer, og jeg priser Herren af hele min Sjæl, fordi han har gjengivet Præstedømmet. Og hvori bestaar Præstedømmet? — Det er hverken mere eller mindre end Guds Kraft eller Myndighed, som er overdraget Mennesker paa Jorden, hvorved disse Forsamlinger af Mænd, som før omtalt, kunne handle i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn til Frelse for den menneskelige Familie. Det er ikke en paatagen Myndighed og heller ikke laant fra tidligere Generationer, som forlængst ere døde og borte, men en Fuldmagt, der er givet ved Sendebud fra det Høje, som kom til Jorden i vor Tid og gjengav Menneskenes Børn Præstedømmet; de have erholdt Myndighed til at døbe til Syndsforladelse og give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, ved hvilket de med den almægtige Guds Bifald og Velsignelse kunne bringe Tilgivelse for Synd. Det er den samme Fuldmagt og det samme Præstedømme, som Kristus gav til sine Disciple, medens han var sammen med dem paa Jorden, nemlig, at hvad de bandt paa Jorden, skulde være bundet i Himmelen, og hvad de løste paa Jorden, skulde være løst i Himmelen, og hvem de velsignede, skulde være velsignede, og hvis de i Retfærdighed forbandede Nogen, vilde Gud bekræfte denne Forbandelse. Men Mennesket er ikke kaldet til at forbande sine Medmennesker, det er heller ikke vor Mission; men vor Mission er at prædike Retfærdighedens Grundsætninger for dem, det er vor Skyldighed at elske og velsigne vore Medmennesker og frelse dem fra den faldne Tilstand, hvori Verdens Ugudelighed har bragt dem. Dette er vor Mission og vort specielle Kald. Gud vil selv udføre sine Straffedomme. „Hævnen hører mig til," siger Herren, „og jeg vil betale"; vi ere villige til at overlade Hævnen

i Guds Haand og lade ham dømme mellem os og vore Fjender og ligeledes lade ham uddele Belønning ifølge sin egen Visdom og Godhed.

Jeg beder, at Gud vil velsigne Folket i denne Konference, og at han vil udgyde sin Aand over dem, aa at de maa føle sig oplivede i deres Følelser og fyldes af en brændende Kjærlighed til ham for hans store Godhed imod dem og ligeledes med Kjærlighed til hverandre og til alle Mennesker; thi det paahviler os at frelse vore Medmennesker fra Syndens Magt og lede dem ind i al Sandhed og Kundskab om Gud.

Maa Gud hjælpe os til at udføre denne Mission, hvortil han har kaldet os, er min Bøn i Jesu Navn. Amen. (Fortsættes Side 11.)

I himmelsk Fred.

(Mel.: In heavenly love.)

I himmelsk Fred vi samles her
i Faderens og Sønnens Navn.
Vær da tilstede Fader kjær
med Aanden til vort Gavn.

Kor:

Vi takke dig for Sandheds Bud,
gjengivet nu til Jord,
og at dit Lys nu skinner ud
til dine Børn i Nord.

Guds Tenere er her i Dag
med Myndighed fra Herren stor.
De nu forkynde Zions Sag,
og salig den, som tror.

Hjælp os, Gud, saa vi vandre maa
paa Dydens Sti til dit Behag.
Ved Sandheds Bud vi trofast staa
og kjæmpe for din Sag.

Oversat af Ældste Otto J. Monsen,
Christiania.

Fra Hjemmets Indre Mandens Virksomhed udstrømmer til det Ydre. Huset er et Billede paa Staten. Den, der er en dygtig Mand i sit Hus, er allerede derved en dygtig Borger i Staten — i Livets Smaating læres det Store at kjende. V. Marstrand.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Søndag den 1 Januar 1905

I Anledning af Aarsskiftet.

Et Tilbageblik.

1904 er nu et tilbagelagt Stadium og tilhører den gregorianske Kalenders mange Cifre, som alle have haft deres verdenshistoriske Betydning. Det nylig afsluttede Aar har ikke været mindre vigtigt for Menneskeheden, af hvilken ethvert Menneske mer eller mindre føler sig som en selvstændig Del, et lille eller større Hjul, i Systemet — det store og indviklede Samfundsmaskineri.

Naar vi se tilbage paa det svundne Aar, viser det sig, at saavel en lys som en mørk Side har tiltrukket sig almindelig Opmærksomhed.

Den lyse Side er den nordamerikanske Regjerings Foranstaltninger til den i sin Tid paabegyndte Panamakanals Fuldendelse, hvorved alle søfarende Nationer ville faa en let og hurtig Forbindelseslinie mellem Atlanterhavet og Stille-Oceanet; det er ikke vanskeligt at overskue dette Kæmpeforetagendes Betydning baade i Fredens og Krigens Interesser. Naar den er færdig, vil den i Forening med den transsiberiske Jernbane danne en fuldstændig Samfærdselsring omkring Jorden, helt bortset fra Nordamerikas Pacifikbane.

Det synes imidlertid, som en blodig Strime følger i Hælene paa Menneskehedens største merkantil-civilisatoriske Opgaver. Og her komme vi til Aarets mørke Side, den russiske Regjerings Overførelse af Troppemasser ad den transsiberiske Bane til Østasien, hvor de snart et Aar have kjæmpet mod den opgaaende Sols Fane — det civilisatorisk vaagnende Japans Sønner. Det er ikke Nogen givet at kunne sige, hvad Enden vil blive paa denne Katastrofe, og hvorledes Forholdene ville stille sig, naar næste Nytaarsny oprinder. Men Alt synes at spaa ilde for Tusinders Liv, og Muligheden for Regjeringsforandringer i Rusland er ikke udelukket. Tænkende Mennesker behøve ikke at lade sig forskrække af Røsterne om „den gule Fare", som man ligesaa gjerne kan omskrive til „den gule Fred", saa længe den ikke trues af „den europæiske Fare". Det, der er sket i Østasien i det sidste Aar, er kun een af Akterne i de sidste Dages store Drama mellem Nationerne.

„Verdens Fyrste" og hans Hærskare synes at have en mægtig Indflydelse; usynligt regjere de Flertallet af Jordens Beboere ved dæmoniske Indskydelser. Hvorfor? Fordi Menneskeheden og dens Regjeringer ikke

ville lytte til „Fredsfyrsten", som forlanger Ydmyghed, Næstekjærlighed, Selvopofrelse og Fornægtelse af Egennytte, forfængelig Æresfølelse og Hovmod.

Nytaarsønsker.

Vi vende os nu bort fra denne lyse og mørke Side og sige til vore Læsere, som Apostelen Paulus udtrykker sig i Begyndelsen af næsten alle sine Breve til de Hellige: „Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og Jesus Kristus, vor Frelser."

Brødre og Søstre! Lad os lære af Aarets Begivenheder ude i Verden og af Tildragelserne i vort eget Liv. Var der Øjeblikke, hvor vi fejlede, og hvor vi følte Guds Ords Vægt som en Tugtemesters levende og kraftige Indflydelse trænge igjennem os, da er der det bedste Haab om at gjøre Fejlen god igjen og handle mere korrekt i Fremtiden. Vi besidde Alle Intelligens, Evner og Egenskaber — med to Ord: aandelige Gaver — som kunne dannes, staalsættes, forfines og forædles fra Dag til Dag, hvis vi ville bevare vor Modtagelighed for den gode Aands Vejledning ved at leve et nøgternt Liv, uberørt af svækkende Nydelser, urene Vaner og Krænkelse af Guds Love.

Vi ere alle paa den Maade, Herren anerkjender, indlemmede i den mægtige Organisation, som Præsident Joseph F. Smith og Præsident Anthon H. Lund have skildret for os i deres Taler ved sidste General-Konference i Kirkens Hovedkvarter, af hvilke vi bringe et Referat i dette Nummer. Hvis enhver af os vil varetage sin Plads i denne Organisations Rækker, er der ingen Fare for, at Nogen af os skal falde fra eller tabes paa Vejen fremefter. Herren har i det Store og Hele funderet denne Organisation saaledes, at enhver af os kan tage Haand i Hanke med, naar vi kun besidde den gode Villie til at virke for Kirkens Fremme og dermed for den endelige Tilvejebringelse af Guds Regjering paa Jorden. Et saa stort Værk kræver mange Pligter af os baade i aandelig og timelig Henseende; lad os ikke forglemme Jesu vise Svar angaaende det finansielle Spørgsmaal: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er."

Vi bede vore Søskende undgaa underordnede Tvistspørgsmaal af saglig eller personlig Natur og ikke lade dem faa Indflydelse paa deres Stilling i Kirken eller give Anledning til Bagtalelse eller ilde Omtale; de bør i Et og Alt holde sig til Loven og Vidnesbyrdet og ty til Lærdommens og Pagtens Bog med Hensyn til deres Undervisning og Opførsel og deres Bestyrkelse i Sandhed og Visdom. De disciplinære Forseelser indenfor Kirken ville Kredslærerne og Forstanderne i al Sagtmodighed tage Vare paa.

Den skandinaviske Mission har i 1904 været rig paa store Begivenheder. Et stort Missionshus er indviet i Stockholm, og „Joseph Smiths Levnetsløb" i det dansk-norske Sprog er udgivet paa vort Forlag. De

ere begge Foretagender af stor Betydning for Missionens Fremme. Vi opildne alle de Hellige i Danmark og Norge til at kjøbe og læse Bogen, sælge Exemplarer deraf og sprede dem ud til alle rettænkende Læsere. Det er af største Vigtighed, at Oplaget bliver solgt hurtigt, fordi det oplysende Indhold vil bidrage til at bortrydde mange af de Fordomme, som existere mod vort Folk.

Herrens Værk staar ikke stille, men gaar bestandig fremad. Vi bede de Hellige følge med, holde fast ved det og være aarvaagne og ikke lade Tiden løbe fra sig. Med disse gode Ønsker hilse vi dem med et:

Glædeligt Nytaar!

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom den 14 Dec. til Kjøbenhavn fra deres Hjem i Amerika. De beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

James Erickson fra Ogden, Utah, i Christiania.
Lars K. Larsen fra Hyrum, Utah, i Christiania.
Lars J. Carlson fra Logan, Utah, i Stockholm.
Alfred Pehrson fra Ephraim, Utah, i Skaane.
James P. Schow fra Lehi, Utah, i Kjøbenhavn.
James P. Anderson fra Clarkston, Utah, i Göteborg.
Jens P. L. Breinholt fra Ephraim, Utah, i Aarhus.
Niels A. Petersen fra Elwood, Utah, i Kjøbenhavn.
Hyrum C. Christensen fra Elwood, Utah, i Bergen.
Peter N. Christiansen fra Mink Creek, Idaho, i Kjøbenhavn.
Abel Johnson fra Sandy, Utah, i Sundsvall.
Julius Nelson fra Honeyville, Utah, i Bergen.
Christian Simonsen fra Brigham City, Utah, i Aalborg.
Orson J. Olson fra Brigham City, Utah, i Aalborg.
Carl W. Jacobsen fra South Cottonwood, Utah, i Aarhus.
Niels L. Lund fra Mayfield, Utah, i Trondhjem.
Enoch Gillén fra South Cottonwood, Utah, i Sundsvall.
James C. Jensen fra Hibbard, Idaho, i Trondhjem.
Lars H. Larsen fra Brigham City, Utah, i Aalborg.
Charles Ohran fra Lehi, Utah, i Stockholm.
Daniel Jensen fra Spring City, Utah, i Aarhus.
Ida A. Petersen fra Huntsville, Utah, i Kjøbenhavn.

Søster Petersens Mand, Jos. R. Petersen, befinder sig paa Mission i samme Konference.

I samme Selskab ankom ogsaa en besøgende Søster, Valborg R. Wheelwright, hvis Mand virker paa Kontoret i Kjøbenhavn som Missionssekretær.

Den 20 Dec. ankom endnu en Ældste, Herman A. Andelin fra Cedar City, Utah, og beskikkedes til at virke i Göteborg Konference.

Vi hilse vore nyankomne Brødre og Søstre hjertelig Velkommen, og vi ønske dem alle et lykkeligt Nytaar paa Missionsmarken.

Et Omrids af Kirkens Organisation og Præstedømmets Virksomhed.

(Fortsat fra Side 7.)

Af Præsident Anthon H. Lund:

„Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit beundringsværdige Lys" (1 Peter 2 : 9).

Det forekommer mig, at Apostlen Peter i sin Skrivelse til de Hellige i forrige Dage betragtede dem som et Folk, der var organiseret paa samme Maade som de Sidste-Dages Hellige, idet han kaldte dem en „udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk". Enhver, som har lagt Mærke til vor Kirkes Organisation, forbauses over det store Antal Mænd, der ere betroede Præstedømmet, som meddeles til alle mandlige Medlemmer af Kirken, for saa vidt de ere værdige til det. Dette er en stor Velsignelse, som denne Kirkes Medlemmer nyde, og den gjør dem til et ejendommeligt Folk, en udvalgt Slægt, der besidder det kongelige Præstedømme. Der er ingen Præstekaste i vor Kirke, selv om mange tro det. Nej, der existerer netop ingen saadan iblandt os, med mindre man vil kalde hele Kirken for en Præstekaste, eftersom Alle have Del i Præstedømmets Velsignelser.

Der er to Afdelinger af Præstedømmet i Kirken — det aaronske og det melkisedekske. Det aaronske Præstedømme er det mindre og et Tillæg til det højere; det indbefatter Diakoner, Lærere og Præster. De, som holde dette Præstedømme, ere kaldte til at virke blandt Folket, at belære dem, at være dem til Tjeneste og at paase, at der ikke finder nogen Trætte Sted iblandt dem. Vi kalde vore unge Mænd i en meget tidlig Alder til at bære Præstedømmet. Naar de ere 12 eller 14 Aar og vise sig værdige dertil, ordinere vi dem til Diakoner eller Lærere. Vi give dem Noget at udrette i Menigheden. Vi beskikke dem til at holde Forsamlingslokalet i Orden og besøge de Hellige i deres Hjem. Somme Steder passe Diakonerne Enkerne og se efter, at de ikke mangle Brændsel, og i mange Tilfælde komme de og hugge Brænde for dem. Den Følelse, at de bære Præstedømmet, gjør det til en Ære for dem at udføre en saadan Tjeneste. De blive ogsaa kaldte til at indsamle Fasteofringer blandt Folket; der er nemlig mange, som ikke have kontante Penge at give som Fasteoffer til de Fattige. Naar de ikke have kontante

Penge, saa give de Levnetsmidler eller andre Ting, som de Fattige kunne have Brug for. I mange Staver kaldes Diakonerne til at udføre saadanne Pligter, og dette opvækker i deres unge Alder Kjærlighed hos dem til at gjøre Godt mod deres Medmennesker og hjælpe de Fattige.

Tillad mig i Forbindelse hermed at bemærke, at jeg anser det for en særdeles smuk Skik, at de Hellige, naar de faste, skulle erindre de Fattige. Under Fasten vise de Hellige deres Ærefrygt for Herren og gjøre sig mere beredte til at anraabe ham i Bøn og Paakaldelse ved at overvinde Legemets Krav, idet de afholde sig fra Mad, et, to eller tre Maaltider. Vor Fastedag er den første Søndag i hver Maaned, og naar Kirkens Medlemmer undlade at spise den Dag, saa forventes det af dem, at de ville ihukomme de Fattige ved i det mindste at yde dem Værdien af, hvad de have sparet ved at afholde sig fra disse Maaltider. Dersom denne Regel blev udført samvittighedsfuldt i alle Kirkens Menigheder, vilde ingen af de Fattige lide Mangel. Vi have imidlertid ikke mange Fattige iblandt os udenfor de større Byer, og i nogle Staver er der ingen, som behøver Hjælp. Folket er maaske ikke, hvad man kalder formuende eller i Besiddelse af meget af denne Verdens Gods, men de ere tilstrækkeligt velsignede til ikke at behøve Understøttelse af Andre.

I Salt Lake City og andre større Byer, hvor mange Mennesker bo og ere afhængige af hver Dags Arbejde, have vi mange, som maa understøttes. Jeg vil dog paaminde de Hellige, som bo i Staver, hvor der ikke fordres meget til de Fattiges Understøttelse, at de alligevel ikke blive sløve med at indsamle frivillige Gaver paa Fastedagen og med at yde deres Ofringer til de Fattige; thi det er en Pligt, som paahviler alle Kirkens Medlemmer, at ihukomme de Fattige. Herren finder Behag i dem, der ihukomme de Fattige; og saaledes er denne smukke Skik bleven indført iblandt os, for at vi skulle dele med de Fattige og glæde dem paa den Dag, som er bestemt til at faste og bede. En af de gamle Kirkefædre skriver, at i den første kristne Tidsalder var det en Skik blandt de Kristne, naar de fastede, at de medbragte Penge, som de istedetfor at udgive til Mad til sig selv overgav til de Fattiges Underhold. Den samme Skik er bleven indført i vor Kirke. Jeg formoder, Profeten Joseph Smith aldrig havde hørt eller læst Noget derom, men han blev inspireret til at indføre denne Skik iblandt os. Naar jeg ser hen til, hvad de Hellige have udrettet med Hensyn til Fasteofferet, saa forekommer det mig, at der maatte kunne gjøres en god Del mere, og at Alle mere samvittighedsfuldt burde overholde Fastedagen og ihukomme de Fattige. Naar vi gjøre dette for at ære Herren og holde hans Befalinger, saa kunne vi gjøre Krav paa hans Velsignelser, og han vil ikke forglemme os.

I Almindelighed ere de Hellige beredvillige til at opfylde Alt, hvad der forlanges af dem, og naar vi se tilbage paa Fortiden, kunne vi ikke

andet end indrømme, at de have maattet bringe store Ofre; men betragt de Mænd iblandt os, som have bragt de største Ofre, og I ville som oftest finde, at disse Mænd ere de mest velsignede. Lige siden Kirkens Begyndelse har Herren fordret af sit Folk, at de skulde bringe Ofre.

Vor Religion er af den Natur, at den fordrer, vi skulle vise vor Tro i vore Gjerninger, og de Hellige have vist deres Tro paa denne Maade. Naar de blive kaldte til at gaa ud iblandt Nationerne for at prædike Evangeliet, saa spørge de ikke om, hvor stor Løn de ville faa; men de begynde strax at ordne deres timelige Affærer for at kunne gaa til Missionsmarken saa snart som muligt og der udføre deres Gjerning uden Vederlag. De have en Følelse af, at de skylde Verden den Pligt at advare den om, hvad der forestaar, og bringe den det herlige Budskab, som Gud selv har aabenbaret i vor Tid, og forkynde til Menneskene, at der igjen er givet dem en Lejlighed til at nyde Evangeliets Velsignelser ligesom i forrige Dage. Derfor svare de næsten altid, naar de blive kaldede, at de ville være rede til at gaa til den Tid, som er bestemt. Saaledes gaa vore Missionærer til forskjellige Dele af Jorden, og I ville finde dem i Europa, Asien, Afrika, Australien, Ny Zealand, paa Øerne i Havet og her paa dette store Fastland. De tage afsted, hvorhen deres Kaldelse end lyder, og stole paa, at Herren vil staa dem bi og give dem Evne til at udføre deres Mission. Skjøndt de ikke have studeret Filosofi og ikke ere oplærte i Menneskenes selvdannede Systemer, saa gaa de dog med den fulde Forvisning om, at de have Sandheden, og med en stærk Trang til at gjøre deres Medmennesker deltage i, hvad de selv have modtaget. Dette gjøre de ikke af Tvang, eller fordi de ere nødte til det, men af deres egen frie Villie. Og naar de vende tilbage fra deres Mission — der sædvanlig varer fra to til fire Aar — saa meddele de i Almindelighed, at den Tid, som de have tilbragt paa deres Mission, har været den lykkeligste i hele deres Levetid; og naar de med Hæder ere afløste fra denne Gjerning, føle de sig glade over at kunne vende tilbage til deres Hjem, fordi de elske deres Familier og Slægtninge. De gaa ikke paa Mission, fordi de holde af at være borte fra Hjemmet, eller fordi de have Lyst at strejfe om i Verden, men de gaa, fordi de vide, at der er ingen større Glæde end den, der følger med at opofre sig for Kristi Sag. Og hvor de ere lykkelige, naar de træffe Nogen, som vil lytte til deres Vidnesbyrd og modtage det af Hjertets Oprigtighed! — De føle da, at Herren belønner dem for deres Arbejde og for de Ofre, som de have bragt ved at forlade deres Hjem og deres elskede Familier. Vore Fjender have udspredt den urimelige Beskyldning, at vore Ældster faa et vist Pengebeløb for hver Person, som de bringe ind i Kirken. Hvor latterlig lyder ikke en saadan Paastand for os her hjemme! Flertallet af vore Mænd har været ude paa Mission. Hver Mand veed, hvad han har faaet — eller rettere sagt,

hvad han ikke har faaet. Han har ofret de Midler, som han har tjent ved sit Arbejde, og han har brugt dem til Guds Riges Opbyggelse, og hele det Vederlag, han venter at faa, er den indre Overbevisning om, at han har gjort sin Pligt og opfyldt, hvad der er forlangt af ham i Herrens Tjeneste. Han veed, at Herrens Forjættelser gjælde dem, som ere villige til at holde hans Befalinger og virke for hans Riges Fremme.

Jeg nævnede, at vore unge Mænd i en tidlig Alder erholde Præstedømmet. Nogle ordineres til Lærere og Præster, Andre til Ældster, og i denne Egenskab besøge de, som Regel under en ældre Mands Vejledning, de Hellige i deres Hjem og udføre deres Kalds Pligter som Lærere i Israel. Ved saadanne Besøg samles Familien og sætter sig opmærksomt for at høre, hvad Lærerne have at sige, og disse benytte Tiden i de Helliges Hjem til at tale om Emner, der henhøre til Guds Rige, og til at belære Medlemmerne om deres Pligter imod Kirken.

Ved Siden af det aaronske Præstedømme have vi ogsaa i Kirken det melkisedekske Præstedømme. En Ældste besidder dette Præstedømme. En Halvfjerds, en Højpræst, en Apostel og Kirkens Præsidentskab bære Alle dette Præstedømme. Der er kun disse to Præstedømmer, men der er forskjellige Embeder i det samme Præstedømme. Vor Præsident talte i Dag om Kirkens Organisation, om dens Staver og Wards, om Præsidenterne over Staverne og Biskopperne over deres Wards. Alle disse Embedsmænd, som bære Præstedømmet, ere beskikkede til at vogte Kristi Hjord og vaage over den. I Reglen anvende de al den Tid, som de kunne undvære, til at gavne Folket. I de fleste Tilfælde ere de Forretningsmænd og maa selv sørge for deres Familiers Underhold; men de anvende al den Tid, de have til deres Raadighed, til at værne dem, som Herren har betroet til deres Varetægt.

Deri bestaar Præstedømmet og Embedsførelsen i Kirken. Saa have vi flere medhjælpende Organisationer. De henhøre ikke til Præstedømmets Kvorumer, men ere Medhjælpere til det. De ere de Levendes Hjælpetropper. Vi begynde med de smaa Børn i „Børneforeningen" (Primary Association). Vi kalde nogle af vore gode Søstre til at tage sig af disse Smaa, og een Gang om Ugen møde de med de smaa Børn og undervise dem om Ret og Uret, om deres korsfæstede Frelser, og de fylde deres Barnesind med Kjærlighed til Gud og lære dem tillige at synge Lovsange til hans Ære. Disse Primary Associations optage alle vore mindste Børn; naar de saa have naaet en Alder af 14 Aar, slutte de sig til vore „Gjensidige Uddannelsesforeninger" (Mutual Improvement Association). Der samles de een Gang om Ugen og modtage Undervisning i Religion og andre nyttige Kundskaber. Formaalet med denne Organisation er at opdrage vor Ungdom, advare dem for Faldgruberne paa de Unges Vej, styrke dem i deres Beslutning om at tjene

Gud og oplære dem i Evangeliets Principer, saa at de kunne have en god Grundvold at bygge deres Tro paa. Ved denne Aldersgrændse eller senere blive de unge Mænd optagne i et af Præstedømmets Kvorumer, og de unge Kvinder slutte sig til Hjælpeforeningerne, der bleve stiftede af Profeten Joseph for at gjøre Godt iblandt os. Vi have Hjælpeforeninger i ethvert Ward i Zion og iblandt Kirkens Grene i Adspredelsen. De indsamle Midler til Hjælp for de Fattige og Syge, og i mange Tilfælde finde vi, at Søstrene vaage Nætter og Dage over de Syge. De ere i Sandhed, som deres Benævnelse antyder, Medlemmer af en særegen Organisation, de betyde noget mere end en blot medhjælpende Forening i Kirken.

Førend jeg slutter, ønsker jeg at omtale en anden Organisation, ikke en medvirkende Organisation af Præstedømmet, men en Organisation, der henhører under Kirkens Skolevæsen; jeg mener vore Religionsklasser, som vi bestræbe os paa at oprette iblandt os. Dette møder en Del Uvillie og Opposition hos Udenforstaaende, og det gjør mig ondt at sige det — ogsaa hos nogle af vore egne. Hensigten med disse Klasser er at lære vore Børn Evangeliets Principer, som de ikke kunne lære i Kommuneskolerne. Vi ønske ikke at gjøre Indgreb i vore Medborgeres Rettigheder. Vi agte ikke at paanøde deres Børn denne Religionsklasse, men vi tro, at en Opdragelse og Undervisning uden Læren om Gud er mangelfuld. Vi tro, det er nødvendigt, at Børn skulle undervises om Dyd og Sædelighed, og om, at der er en levende og sand Gud. Men som Landets Love nu ere, kan det ikke ske i Kommuneskolerne. Vi maa holde vore offentlige Skoler fri for alle theologiske Læresætninger. Man behøver ikke at være bange for vore Bestræbelser i den Retning, da de ikke ere beregnede paa andre end vore egne Børn, men vi antage, at vi have Ret til at bestemme, hvad vore Børn skulle oplæres i.

Vi tro, det er en stor Nødvendighed at lære vore Børn om Dyd og Principerne om god Opførsel, Tro paa Gud og Læren om Frelse. Et Barn kan blive oplært i alle videnskabelige Grene af de allerbedste Lærere, men dersom det ikke bliver lært om Dyd og god Opførsel og Tro paa Gud, saa er dets Opdragelse mangelfuld, og det vil ikke kunne vide, hvorledes det skal naa det Maal, hvorfor det blev sat her paa Jorden. Vi ere interesserede i, at vore Børn faa en god Opdragelse, og at deres Aandsevner tilbørligt udvikles; vi tilraade alle Sidste-Dages Hellige at benytte Kommuneskolerne, Højskolerne og Universiteterne for at blive underviste i de Videnskaber, som læres der; men vi føle, at vore Børn behøve mere, end de kunne lære i Undervisningsanstalter, og derfor er det, at vi have oprettet Religionsklasser. Vi have ikke noget imod, at vore Venner af andre Trosbekjendelser gjøre ligesaa og oprette Klasser, hvor deres Børn kunne oplæres i den Tro, som de bekjende sig til. Vore katholske Venner sætte os et godt Exempel i denne Hen-

seende; thi de ville ikke tillade, at deres Børn forsømmes i Religionsundervisningen. Vi have ikke noget imod, at Andre oplære deres Børn i deres egen Religion, saa længe de ikke lære vore Børn Noget, som vi ikke ønske, at de skulle lære. Vi ønske, at vore Børn skulle erholde den Slags Undervisning, som vi vide er af allerstørste Vigtighed for dem, og det er Alt, hvad der staar i Forbindelse med vore Religionsklasser. Vi prøve ikke paa at blande Kirke og Stat sammen, og vi agte ikke at indføre vor Religion i Kommuneskolerne; men vi paaberaabe os Ret til at faa vore Børn oplærte i den Tro, som vi bekjende os til, og derfor er det, vi bringe dem sammen. Paa Steder, hvor der kun er faa eller ingen „Ikke-Mormoner", ville vi maaske leje Skolehuset til dette Brug udenfor Skoletiden, men vi have strengt paalagt vore Lærere ikke at inddrage andre Folks Børn i denne Sag. Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige: Undervurder ikke Nødvendigheden af at faa eders Børn tidligt oplærte i Evangeliets Principer. Vi have vore egne Kirkeskoler, men som Regel gaa vore Børn ikke der, førend de have gjennemgaaet de forskjellige Klasser i Kommuneskolerne. Alderen fra syv til fjorten Aar er den Tid, da Barnets Sind er mest modtageligt for Paavirkning, og da man bedst kan gjøre varigt Indtryk paa det. Vi ønske ikke, at den Tid skal hengaa uden aandelig Udvikling hos Barnet. Vi ønske vore Børn oplærte i Troen paa Kristus og at faa dem grundfæstede i hans Lærdomme.

Jeg ser, at det er Tid at slutte Forsamlingen. Maa Herren velsigne eder alle, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

(Seventy fifth Conference Report.)

Rimeligvis er det Kvinden, hvis Historie næsten slet ikke skimtes gjennem Historien, der især har været den Udholdende. Hun har baaret Slægten, ikke blot under sit Hjerte, men med sin Tanke og sin Haands Gjerning.... Ja, løftede man Historiens Dække, vilde man vel blues over megen Skam og Skjændsel, men formodentlig ogsaa smile over det Snille, hvormed Kvinden, instinktmæssig tro mod Standen, Egnen, Jorden, bidrog til at bevare, hvad vi se, og som skal overgives til en skjønnere Fremtid. M. Goldschmidt.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).